Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вольнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 282. Середа 18 (30) грудня 1891. Рôкъ I.

Арештованя въ Россіи.

Довшій часъ не було вже нѣчого чувати про рухъ революційный въ Россіи. Здавало ся, що правительству россійскому удало ся вже зовсѣмъ спинити той рухъ и розбити та розогнати такъ всѣлякй партіи революційнй, що вже и слѣдъ за ними пропавъ. Нігілісты не давали вже и знаку о собѣ; мала ихъ и безъ того горстка, котра ще не дôстала ся въ каторґу, розбѣгла ся по всѣмъ свѣтѣ, а тй що ще були остали ся въ Россіи, выдали потайкомъ оповѣщене, въ котрôмъ заявляли, що перестають уживати насильныхъ средствъ, бо видять, що то не доводить до цѣли; лѣпше працювати тихцемъ и вести аґітацію въ широкихъ масахъ народу и такъ пôдготовляти его до великои революціи.

Наставъ голодъ въ Россіи, котрый, якъ звѣстно, обнявъ кôльканацять ґуберній въ глубокôй Россіи и, що зовсѣмъ природно, вытворивъ богато невдоволеныхъ въ масѣ простого народу. Заразъ въ першихъ часахъ, коли голодъ наставъ, розôйшлась була чутка, що мѣжь простымъ пародомъ увихають ся якйсь аґенты, революціонеры, котрй старають ся его пôдбурити и выкликати бунты селяньскй. Вѣстей тыхъ годѣ було сконтроловати, бо разъ надходили они дуже скупо изъ Россіи, а вôдтакъ говорило ся въ нихъ завсѣгды такъ загально, що можна було припускати, що то суть лишь выдумки корреспондентôвъ ґазетъ заграничныхъ, головно анґлійскихъ, котрй, правду сказавши, досыть любують ся въ сензаційныхъ вѣстяхъ о рухахъ революційныхъ въ Россіи, хочь они на дѣлѣ не опирають ся звычайно на нѣякихъ певныхъ фактахъ и, що найбôльше, бувають повторенемъ якихсь поголосокъ, кружачихъ досить часто и безъ пôдставы по Россіи. Але зъ сеи поры почали тй вѣсти чимъ разъ частѣйше проявляти ся.

Зъ помѣжь тыхъ вѣстей була одна характеристична. Говорено именно, що шляхта россійска, невдоволена дотеперѣшною формою правительства, загадала домагати ся еи змѣны и нѣбы то выготовила навѣть якійсь меморіялъ и просьбу до царя, щобы вôнъ давъ народамъ въ Россіи бôльшу свободу и завѣвъ конституцію. Кажуть, царь знавъ навѣть о тôмъ намѣреню шляхты, але давъ ѣй то спôзнати, що такои просьбы не прийме и не заведе конституціи. Незадовго по тôмъ, якъ бы у вôдповѣдь шляхтѣ, появивъ ся въ одной французскôй ґазетѣ розговôръ царя зъ якимсь сенаторомъ французскимъ, зъ котрого выходить, що царь мавъ ему сказати, що скорше бы вже приставъ на републику, якъ щобы Россіи мавъ надати конституцію.

То все однакожь були вѣсти безъ большого значѣня, выказуючй хиба, що въ Россіи веде ся въ теперѣшну пору тиха борба межи свободою а неволею, межи абсолютнымъ правительствомъ зо всѣми его беззаконностями а змаганемъ народу до свободы и до заведеня такого правительства, котре слухало бы голосу народу та и его допустило до участи въ законодавствѣ и управѣ державою. Ажь ось въ послѣдныхъ дняхъ почали надходити зъ Россіи чимъ разъ численнѣйшй вѣсти про арештованя людей на великй розмѣры и теперь можемо вже подати цѣлу вязанку тыхъ вѣстей.

Köln. Ztg. дôстала зъ Петербурга вѣсть, що поліція впала тамъ на слѣдъ якогось широко розгалуженого товариства нігілістичного. Въ одной изъ слюсарскихъ фабрикъ тамъ же арештовано богато робôтниковъ и найдено у нихъ пляны Зимного Дворця (царскои палаты) та Анничкôвскои палаты, а кромъ того ще и обширну корреспонденцію. Та кореспонденція мала скомпромітувати такожь якусь даму изъ высшого стану, котру такожь арештовано.

W. Allg Ztg. дôстала знову зъ Варшавы вѣсть, що тамъ въ послѣдныхъ дняхъ арештовано въ самôмъ мѣстѣ бôльше якъ шѣсдесять людей, а такожь богато и на провінціи. Поліція слѣдить за якоюсь нѣбы то революційною вôдозвою, котру тамъ хтось мавъ розкинути. Арештовано навѣть виднѣйшихъ людей, якъ писателѣвъ, редакторôвъ и адвокатôвъ.

Наконець вчера наспѣла вѣсть, що въ Москвѣ выкрыла поліція тайну друкарню нігілістичну, а при тôмъ дôстала въ свои руки тысячѣ примѣрниковъ якоись пôдбурюючои вôдозвы. Арештовано богато людей, а мѣжь тыми кôлькадесять студентôвъ и двѣ женщины, жѣнку и доньку якогось высшого офіцира.

Ото наразѣ три точнѣйшй вже вѣсти о якôмсь революційнôмъ руху и то ажь зъ трохъ сторôнъ такъ далеко вôдъ себе вôддаленыхъ. Навѣть въ такôмъ случаю, колибъ тй вѣсти, взглядно рухъ революційный въ трохъ рôзныхъ сторонахъ, не стояли зъ собою въ нѣякôй звязи; коли бы въ сихъ трохъ выпадкахъ розходило ся лишь о маленьку групу людей, чого однакожь при великôй масѣ арештованыхъ годѣ припускати,— то все таки выходило бы, що въ цѣлôмъ сѣмъ руху есть якась духова звязь, есть щось, що людей навѣть далеко вôдъ себе стоячихъ, людей собѣ зовсѣмъ чужихъ пре до однаковои цѣли. А

Сивый кучеръ

НЕБЫЛИЦЯ

ЮРІЯ ЕБЕРСА.

(Дальше.)

Тымчасомъ молодый будôвничій обсмотривъ зъ рруштованя вершковый камѣнь въ склеплѣню банѣ и пересвѣдчивъ ся, що его дѣло добре ему удало ся, але и на думку ему не прийшло, що ему вырôсъ сивый кучеръ. Зôйшлись старшй майстры, розсмотрили его роботу, стискали ему руки, хвалили его та казали ему, що вôнъ выбудовавъ таку красну церковъ, якои нема въ цѣлôмъ свѣтѣ. Они оглядали разомъ зъ нимъ церковъ такожь и въ серединѣ а вôдтакъ явивъ ся самъ князь, котрому вôнъ ту церковъ будувавъ, а майстры водили его по церквѣ та показували ему, якъ она гарно та мôцно збудована. Достойный князь слухавъ уважно ихъ бесѣды а наслухавшись, пригорнувъ будôвничого до своихъ грудей и сказавъ до него: „Дякую Вамъ, мôй друже. Хочь Вы такъ ще молодй, а я Вамъ все таки повѣривъ таке важне дѣло и виджу теперь, що я не завѣвъ ся на Васъ. Чоловѣкъ въ моихъ лѣтахъ уважае то вже за велику благодать, коли вôнъ не завѣвъ ся, а той день, въ котрôмъ щось ще лѣпше зробило ся, якъ мы того сподѣвали ся, уважаемо за добрый день въ житю. Ваше дѣло стало ся славою для моеи державы и окрасою для сего мѣста а Ваше имя буде жити зъ роду въ рôдъ. Приймѣть отъ-се вôдъ чоловѣка, що Вамъ щиро прихильный".

По сѣмъ здоймивъ князь изъ себе золотый ланцухъ и вложивъ Юріеви на шию та ще и такъ сказавъ:

— Однй кажуть, що штука то рѣчь легка, а другй знову, що она трудна. Мусить то бути правдива роскôшь, що пôдносить чоловѣка ажь до неба, придумати таке дѣло; але що его довершити трудно и що при тôмъ богато клопоту, то виджу по Васъ! бо ще вчера я такъ радо дививъ ся на Ваше чорняве волосе, що свѣтило ся, якъ у молодого чоловѣка, а нинѣ — то мабуть стало ся тогди, коли вы завершили баню, — нинѣ, пане Вандровенку, посивѣвъ Вамъ оденъ кучеръ на лѣвôмъ причôлку.

Юріемъ ажь кинуло, бо вôнъ побачивъ, що сповнило ся наразъ найбôльше бажане его серця. Вôнъ прибравъ бувъ собѣ прôзвище Вандровенко и пôдъ тимъ именемъ сходивъ цѣлый свѣтъ та нѣкому и словечкомъ не зрадивъ ся, що вôнъ князѣвского роду. Вôнъ вже вôдъ кôлькохъ лѣтъ любивъ ся страшно въ донцѣ князя, а що и она его вѣрно любила, о тôмъ знавъ вôнъ добре, але хочь и якъ бы радо розкрывъ бувъ передъ нею всю свою душу, то таки мовчавъ, бо не хотѣвъ, щобы на его родину спало яке нещасте.

Що и князь бувъ для него дуже прихильный, на то мавъ вôнъ доказы, а колибъ вôнъ бувъ ему лишь отъ такъ сказавъ: „Я Сивакъ", то бувъ бы певно вôддавъ свою доньку за него. Юрій неразъ а тысячь разôвъ то собѣ думавъ, але все мавъ на стôлько силы, що мовчавъ и лишь заедно сподѣвавъ ся, що своимъ знанемъ та совѣстною пильностію докаже чогось „доброго та великого", якъ то зажадали вôдъ него въ печерѣ чарôвника Місдраля. Тажь рыбка, що еи пôслала була русалка Климентина, сказала була ему выразно, що коли вôнъ докаже чогось „доброго та великого" то на знакъ выросте ему сивый кучеръ, а тогди буде ему знову вôльно называти ся по батькови и вертати домôвъ до родины. Отъ теперь и настала та пора. Дѣло удало ся и ему вôльно було знову называти ся Сивакомъ, бо и у него бувъ вже сивый кучеръ, окраса цѣлого его роду.

Князь добачивъ, якъ вôнъ дуже счервонѣвъ ся а вôдтакъ зблѣдъ, и почавъ знову говорити: Ну, щожь, пане Вандровенку? Але будôвничій припавъ на колѣна передъ княземъ и поцѣлувавши его въ руку сказавъ:

— Я вже не Вандровенко. Я ставъ вôдъ теперь назадъ Сивакомъ, менѣ Юрій на имя и я другій сынъ князя Венделина, коли може чували про него. А теперь позвольте достойный князю, бо теперь вже вôльно менѣ Вамъ то сказати, що я люблю Вашу доньку Надю и бувъ бы такъ щасливый, якъ самъ Богъ у небѣ, колибъ Вы мене зъ нею поблагословили.

цѣль тая, то свобода, до котрои вздыхають навѣть честнѣйше и розумнѣйше глядячѝ на теперѣшный станъ въ Россіи елементы россійскои суспôльности.

Въ виду повысшихъ вѣстей треба ще и то зважити, що для революційныхъ рухôвъ въ Россіи стало ся въ новѣйшихъ часахъ майже правиломъ, що они лагодять ся въ зимѣ, щобы зъ весною выступити зъ тымъ бôльшою силою. Взявши теперь пôдъ розвагу, що голодъ въ Россіи, котрый вже теперь обнявъ міліоны людей, стане зъ весною ще страшнѣйшимъ и вытворить ще бôльшу масу невдоволеного елементу, легко приступного на всякѝ аґітаціи, то можна майже бути певнымъ того, що рухъ революційный въ Россіи выступить зъ весною ще зъ бôльшою силою.

Проектъ выставы краєвои у Львовѣ въ 1894 р.

Львôвске товариство купцѣвъ и промысловцѣвъ пôднесло гадку устроити выставу краєву у Львовѣ въ 1894 р. Загальнѝ зборы тогожь товариства вôдбувшѝ ся 15 с. м., перевели на пôдставѣ справозданя выбранои спеціяльно для сеи справы комісіи дискусію, котрои результатомъ суть отсѝ точки проґрамовѝ:

1) Выстава краєва має вôдбути ся у Львовѣ въ роцѣ 1894 и буде тревати черезъ 4 мѣсяцѣ, именно вôдъ 1 червня до 1 жовтня.

2) За найдогоднѣйше мѣсце пôдъ выставу представляє ся паркъ Кілінського (Стрыйскій паркъ) зô шляхомъ перегоновымъ; въ виду того ухвалено удати ся зъ просьбою до рады мѣста Львова о вôдступлене на ту цѣль парку Кілінського вôдъ 1 вересня 1893 до 1 грудня 1894 р. и о вчасне заряджене, щобы вырôвнано яры на оболоню тогожь парку.

3) Выстава має бути строго краєвою въ тôмъ значѣню, що буде обôймати выключно лишь краєвѝ плоды и выробы; допущенѝ однакожь будуть люде зъ Познаньщины и Царства польского.

4) Выстава буде обôймати не лишь вôддѣлы продукціи сырôвця и переробокъ, але также и такѝ вôддѣлы, якъ выховане публичне, — зъ особливымъ увзглядненемъ школьництва промыслового, — гіґієна, устройства суспôльнѝ, асоціяція, окремый вôддѣлъ паукъ и штуки краснѝ.

5) Яко найвôдповѣднѣйшій загальный начеркъ топоґрафічный выставы, представляє ся того рода устроєне, щобы для кождого зъ головнѣйшихъ вôддѣлôвъ продукціи, стануло окреме забудоване.

Тымъ способомъ зверне ся увагу не лишь на цѣлôсть сеи або тои галузи промыслу, взглядно продукціи; не лишь улекшить ся систематичный перегляд выставы, але такожь и фаховымъ знатокамъ представить ся наразъ передъ очи цѣлый, а не по части, розвôй поодинокихъ продукцій. Дальшою користію того пляну буде, що не буде потреба ставити коштовнои „палаты промысловои“, або „головного павільону“; тымъ способомъ заощадить ся не лишь грошей, але и уникне ся хаосу та непотрѣбного повторюваня ся подôбныхъ оказôвъ. Потребѣ центрального павільону буде можна зарядити въ той способъ, що вызначить ся на ту цѣль оденъ зъ краспше збудованыхъ павільонôвъ.

На внесене комісіи выставовои ухвалено такожь въ загальныхъ чертахъ проґраму поступованя при орґанізованю комітету выставового фінансованя выставы. Мѣжь иншимъ принято, щобы комітетъ выконавчій подѣливъ ся на тôлько секцій спеціяльныхъ, кôлько буде головныхъ задачь при орґанізованю. Принято такожь въ засадѣ утворене секціи зъѣздовои, котрои задачею буде орґанізувати пôдчасъ выставы вcѣлякѝ можливѝ зъѣзды и конференціи. Зверхнôсть надъ секціями буде мати Дирекція выставы.

Наконець ухвалено одноголосно запросити до участи въ твореню комітету и фінансованю выставы „Галицке акційне Товариство торговельне“, котре поставило собѣ въ статутахъ такожь и „орґанізовати выставы краєвѝ або брати въ нихъ участь“.

Gaz. Narodowa обговорючи сей проектъ выставы, выйшовшій — якъ каже — зъ громады людей, репрезентуючихъ лишь одну клясу людей, звертає на то увагу, що коли намѣрена выстава має бути дѣйстно краєва т. є. обôймати цѣлый край, то мусить такожь край згодити ся на речинець, часъ треваня и спосôбъ еи устроєня. Нема такожь сумнѣву — каже згадана ґазета, що анѣ рада мѣста Львова, анѣ акційне товариство торговельне не дадуть рѣшучои вôдповѣди на внесеня Товариства купцѣвъ, проектуючого выставу на 1894 р., передъ тымъ, доки и иншѝ чинники интересованѝ и управненѝ забирати голосъ въ сѣй справѣ, якъ Товариства господарскѝ, Палаты промысловѝ и т. д., а передовсѣмъ Соймъ, не згодять ся на речинець, мѣсце и часъ треваня выставы.

Перегляд політичный.

Є. Вел. Цѣсарь выѣхавъ оногди на ловы до Мірцштеґъ въ Стиріи. Пôсля донесеня зъ Пешту, Є. Вел. Цѣсарь прибуде до угорскои столицѣ дня 3 сѣчня, а дня 8 сѣчня выѣдуть изъ Величевства Цѣсарь и Цѣсарева на довшій часъ до Ґеделе.

На основѣ закона зъ дня 25 падолиста 1891 р. и по мысли §. 4 умовы зъ 30 червня 1891 р. тымъ закономъ затвердженои, обнимає держава зъ днемъ 1 сѣчня 1892 р. цѣле предприємство ц. к. управ. галицкои зелѣзницѣ Кароля Людвика а ц. к. державна адміністрація буде провадити вôдъ того дня рухъ на лініяхъ тои зелѣзницѣ на рахунокъ державы. Зарядъ руху буде вести ц. к. ґенеральна Дирекція австрійскихъ зелѣзниць державныхъ, а цілый персоналъ службовый тои зелѣзницѣ переходить зъ днемъ 1 сѣчня 1892 р. пôдъ еи власть.

До Pester Lloyda доносять зъ Вѣдня, що декотрѝ команды войсковѝ въ Галичинѣ и на Шлеську удали ся до своихъ корпусныхъ командъ зъ представленемъ о выеднане додатку на дорожню для осôбъ, остаючихъ въ войсковôй службѣ.

Extrapost довѣдуєсь, що покликане пос. Яворского не стоить въ нѣякôй звязи зъ уґрупованемъ парляментарнымъ, лишь залагодженемъ справъ особистыхъ, котрѝ незадовго мають наступити. Въ звязи зъ сею справою стоить мабуть и поклинане пос. Бѣлиньского до Вѣдня. Тажь сама ґазета доносить такожь що дръ Смолька має заразъ по зôбраню ся Рады державнои зрезиґнувати зъ президентуры Палаты и непевнымъ єсть лишь, хто, на случай выбору Хлюмецкого президентомъ Палаты, стане першимъ віцепрезидентомъ.

До Czas-у доносять зъ Вѣдня пôдъ датою 28 с. м.: Пос. Бѣлиньскій приѣхавъ нинѣ на телеґрафічне завôзване до Вѣдня. Завозване стоить въ звязи зъ маючимъ незадовго наступити поклинанемъ его на высокій урядъ державный. По Новôмъ роцѣ мають взагалѣ настати деякѝ змѣны въ обсадѣ высшихъ посадъ.

Зъ Петербурга доносять, що царь и цесаревичь оглядали оногди французску выставу образôвъ. Покликаный сюды амбасадоръ російскій въ Константинополи, Нелидовъ, по довшôй конференціи зъ Ґірсомъ и по авдієнціи у царя вернувъ назадъ до Константинополя.

— Якъ то, Сивакъ? — вôдозвавъ ся князь. Отсе дѣйстно не то вже добрый день, але таки найлѣпшій, самый найлѣпшій. Ходижь до мене, мôй любый, мôй славный сыну, най пригорну тебе до свого серця.

Въ годину пôзнѣйше водивъ ся вже Юрій зъ княжною попôдъ руки.

Тожь то вамъ було весѣлячко! Але Юрій незаразъ вернувъ до родины, лишь написавъ насамперѣдъ письмо до матери, що вôнъ жиє и що єму щастить ся, та що приѣде зъ жѣнкою въ гостину, скоро зовсѣмъ докôнчить велике дѣло, котре розпочавъ. До того письма долучивъ вôнъ ще портретъ своеи краснои якъ ангелъ жѣнки, а коли княгиня побачила той портретъ и прочитала письмо, то такъ зрадувала ся, що стала ажь о десять лѣтъ молодша, а стара Нонна лишь о пять

Коли сказали Венделинови шѣснацятому, що его братъ ще жиє, то вôнъ лишь розсмѣявъ ся, а королева и собѣ. Коли она вôдтакъ лишила ся зъ чоловѣкомъ самъ на самъ то сказала до него, що теперь край Сиваковъ стане ще меншій, а вôнъ и безъ того не такій великій, якъ край еи батька.

Коли опôсля Надѣя привела своему мужеви хлопчика на свѣтъ, то поѣхала стара княгиня зъ своею вѣрною пѣстункою до Италіи. Годѣ того розказати, яке то було повитане матери зъ сыномъ и яка она була щаслива Два мѣсяцѣ перебула она у любои пары молодять, а вôдтакъ вернула домôвъ. Юрій обѣцявъ ѣй приѣхати нарôкъ въ гостину до мѣста Сиваковъ.

Соборна церковъ була вже зовсѣмъ готова. Краснои будôвлѣ не знайшовъ бы и пôдъ сонцемъ. Штукарѣ и знатоки сходила ся зъ цѣлого свѣта, щобы еи оглядати. Самѝ найпершѝ знатоки славили Юрія, а де лишь зôйшла бесѣда на славныхъ будôвничихъ, тамъ заразъ говорили и про Юрія.

Вôнъ бувъ дуже радъ изъ свого дѣла, а все таки бувъ такій смирненькій якъ и давнѣйше, та выбравъ ся наконець зъ жѣнкою и дитиною до своеи вôтчины.

На граници повитали его зъ великою радостію, бо гетьманъ Мусташъ побивъ бувъ якъ разъ знову одного ворога, а коли заключено миръ, то державѣ Сиваковъ припала знову нова провінція, а край ихъ ставъ теперь такъ само великій якъ батька королевои.

Въ столици повѣвали хоругви, дзвонили сотки дзвонôвъ, гукали моздѣрѣ, гримѣли великѝ пушки одна за другою та въ однôмъ хорѣ потрясали цѣлымъ воздухомъ, а нарôдъ изъ сто тысячѣвъ грудей выкрикувавъ безъ перестанку изъ радости: Най жиє! Най жиє, Венделинъ Щасливый! Най жиє на многѝ лѣта!

А то, бачите, день передъ тымъ, ухвалили були зборы народнѝ надати королеви придомокъ „Венделинъ Щасливый“, бо за его панованя край такъ якось чудно збôльшавъ ся и нѣяке нещастє не показувало ся навѣть зъ далека. Той почестный титулъ повыписували були всюды, и на хоругвахъ, и на тріюмфальныхъ брамахъ, и на транспарентахъ, ба навѣть и на медôвникахъ, що ихъ продавали въ будахъ на мѣстѣ.

Юрій и его прекрасна жѣнка радували ся и собѣ разомъ зъ тыми радѣючими людьми, але вже найщасливѣйшѝ були они, коли могли бути самѝ зъ матѣрію.

Венделинъ шѣснацятый приймивъ свого брата зъ женою въ великôй сали для принятій и выйшовъ навѣть дальше єму на стрѣчу, якъ то назначивъ бувъ майстеръ церемоній. Але королева придержувала ся строго того порядку, якій приписує двôрскій звычай. По обѣдѣ, выйшовъ Венделинъ зъ своимъ братомъ до альтаны, а коли тутъ станувъ противъ него и придививъ ся єму близше, то ажь спустивъ поволеньки очи въ долину, бо Юрій выглядавъ въ его очахъ якъ бы цѣлый изъ сталѣ, а вôнъ самъ и не чувъ на собѣ костей на хребтѣ.

Вечеромъ було озеро чудно освѣтлене, а велика плавба по водѣ зъ музикою и штучными огнями мала закôнчити сей торжественный день.

На першôй чайцѣ сидѣвъ Венделинъ Шѣснацятый зô своею королевою на мягкихъ подушкахъ зъ аксаміту та соболѣвъ, въ другôй Юрій зô своею миленькою жѣнкою. Мати не хотѣла розлучати ся зъ ними обоима й анѣ на хвильку не хотѣла позбувати ся щастя бути при нихъ.

(Конець буде.)

Зъ Риму пишуть: Такъ звана справа Пеляґоцы, острова на Адріятицкôмъ мори, робить италіяньскому презесови кабінету богато непотрѣбного труду. Сю справу порушують очевидно заєдно іредентисты, хотячи пересвѣдчити правительство, що сей островъ, чи радше двѣ выстаючі зъ моря скалы, — то власность Италіи. Рудіні доси все вôдмавлявъ рѣшучо вôдповѣди на интерпеляціи и вôдмовить певно й на будуче. Австрійско-Угорске правительство, нѣмъ ще поставило на одной зъ тыхъ скалъ морску лѣхтарню, запытувало давныхъ кабінетôвъ Лянци и Мінґетіого, чи Италія має яку праву претенсію до того острова, але тогдѣшні кабінеты вôдповѣли, що не мали нѣколи нѣякои претенсіи до нихъ та що Австрія зробить прислугу маринаркамъ взагалѣ, будуючи тамъ морску лѣхтарню. Теперѣшный кабінетъ єсть пересвѣдченый, що островъ Пеляґоца наложить властиво до побережа дальматиньского.

Бельгійскій король Леопольдъ гостивъ въ день святого вечера 800 робôтникôвъ, котрі працювали при реконструкціи замку Лакенъ. Крôмъ спôльнои вечерѣ дôставъ каждый зъ робôтникôвъ ще до дому, для своеи родины, пять франкôвъ, фляшку вина и по одной коробцѣ цукрôвъ.

Конфліктъ Болгаріи зъ Францією выкликує ще заєдно цѣкаві епізоды. Вôнъ ставъ ся предметомъ интерпеляціи въ французскôмъ парламентѣ, а при тôмъ показало ся, що навѣть самі Французы не конче годять ся на поступованє свого правительства въ сѣй справѣ. Въ французскôмъ парламентѣ интерпелювавъ пос. Мільвоає правительство въ справѣ выдаленя Шадурна зъ Болгаріи, а мін. Рібо вôдповѣвъ, що Болгарія обовязана шанувати капітуляціи и не може зъ власного права выдаляти людей заграничныхъ. Коли Болгарія має який жалѣ на французскихъ пôдданыхъ, то єи рѣчь подати то до вѣдомости французского правительства. Франція мусить жадати сатисфакціи и поробить въ тôмъ дѣлѣ що потреба, безъ поспѣху але зъ енергією. На то вôдозвавъ ся пос. ґр. Дувіль и сказавъ, що наведені факты представлено за надто пересадно. Народъ болгарскій добиває ся свободы. Болгарскій міністеръ не допуститвъ ся нѣякои лютости анѣ насильства. Тогди Мільвоає запротестувавъ противъ выводôвъ ґр. Дувіль и сказавъ, що єго бесѣда суперечить правдѣ. На то сказавъ єму Дувіль: Зъ вами нема що говорити, бо вы „слабі“ (на умѣ). Въ палатѣ наставъ по тôмъ великій крикъ и на тôмъ закôнчила ся въ палатѣ ся справа. По засѣданю однакожь пôславъ Мільвоає своихъ секундантôвъ до Дувіля и вызвавъ єго на поєдинокъ; секундантамъ однакожь удало ся закôнчити сю справу въ мирной дорозѣ.

Новинки.

— **Громадѣ Печенѣжинъ** дарувавъ Є. Вел. Цѣсарь на руки парохіяльного комітету 100 зр. на внутрѣшне улядженє тамошнои церкви.

— **Авансъ въ арміяхъ.** Найновѣйшій авансъ въ австрійскихъ арміяхъ представляє ся такъ: Є. Вел. Цѣсарь именувавъ резервовыхъ офіцирôвъ въ пѣхотѣ 1193, въ баталіонахъ стрѣлецкихъ 146, въ кôнници 150, въ артілєріи 297, въ инжинеріи 25, въ вôддѣлахъ піонерôвъ 2, въ службѣ зелѣзничой и телеґрафічной 7, въ вôддѣлахъ санітарныхъ 18, въ службѣ запряговой 100, въ вôддѣлахъ босаньско-герцеговиньскихъ 2.

— **Єго Цѣс и Кор. Высокôсть** Найдостойнѣйшій Архікнязь Леопольдъ Сальваторъ выѣхавъ вчора въ Коломыйщину на ловы. Єго Цѣс. и Кор. Высокôсть поверне до Львова дня 31 с. м.

— **Именованя.** Ц. к. Міністерство скарбу именувало въ веденю евіденціи катастру податку грунтового, адъютованого елєва евіденційного Ярослава Зловодского, евіденційнымъ ґеометромъ 2 клясы въ XI кл. ранґи; неадъютованого елєва евіденційного Омеляна Задорецкого адъютованымъ елєвомъ евіденційнымъ, вкôнци бувшого дієтаря помѣрового Викентія Бартошиньского и укôнченыхъ політехнікôвъ: Мойсея Горовіца и Мойсея Горна неадъютоваными елєвами евіденційными. — Панъ Намѣстникъ именувавъ ц. к. асистента санітарного въ Ланцутѣ дра Едварда Витковского ц. к. лѣкаремъ повѣтовымъ II кл. а вôльно практикуючого въ Радымнѣ дра Бронислава Варжицкого ц. к. асистентомъ санітарнымъ въ призначенємъ до службы при ц. к. Староствѣ въ Золочевѣ.

— **Нові уряды почтові.** Зъ днемъ 1-го сѣчня 1892 р. вôйде въ житє новый ц. к. урядъ почтовый и телеґрафічный въ Демни выжной, пов. стрыйского, для тои однои мѣсцевости; урядъ почтовый на зелѣзничнôмъ пристанку въ Модеровцѣ для громадъ и обшарôвъ двôрскихъ: Модерôвка, Шебня, Хшонстôвка и двôрскі обшары: Ящѣвъ и Зимнавода.

— **Лѣкарскі рецепты.** Міністерство справъ внутрѣшныхъ выдало розпорядженє, щобы на будуче лѣкарѣ писали рецепты выразными словами, а не, якъ доси, скорочуваными знаками. Рецепты, котра буде написана невыразно, аптикарѣ не будуть принимати и лѣкôвъ на нихъ выдавати не будуть, бо зъ того бували рôжнородні прикрі неразъ выпадки. На рецептѣ має подати лѣкарь такожь имя и мѣсце замешканя того, для кого рецепта написала; слижь не зробить того лѣкарь, то має сю дописку выповнити аптикарь, або, слибы хорый не хотѣвъ вызнати свого имена, зробити на рецептѣ якійсь знакъ, котрый бы устерѣгъ вôдъ замѣны лѣкôвъ, коли рецептъ въ аптицѣ назбираєсь бôльше.

— **Розбишаки.** Въ Стиріи, въ околици мѣста Радкерсбурґа, появили ся въ великôмъ числѣ розбишаки. Жандармерія тамошна не могла собѣ зъ ними дати рады; отже ц. к. Намѣстництво въ Градци поручило, абы до патрольнои службы ужити войска. Незадовго мають тамъ выслати вôддѣлъ войска зъ 285 людей въ вôдповѣднымъ числомъ офіцирôвъ.

— **Друга Кобрынова.** Страшного злочину, нагадуючого зовсѣмъ злочинъ Кобрыновои, допустила ся у Львовѣ сими днями Юлія Возницка, розпустниця, на особѣ пекарского челядника Володиславѣ Зельонцѣ. Вôдъ колькохъ лѣтъ чула она великій до него потягъ, а всѣ намаганя матери Зельонки, щобы ті вôдносины розôрвати, не придали ся до нѣчого, бо Возницка нападала на дôмъ, доскулювала всѣмъ и выправляла щоденно колотню. Дня 26 с. м. зôйшла ся якось Возницка зъ Зельонкою, котрый єи уникавъ, и зъ плачомъ почала єму выкидати, що вôнъ єи опустивъ, що черезъ него пôшла она на безпутя и т. д., а то вкôнци довело до того, що обоє пôшли до шинку шукати потѣхи. Пôдпивши собѣ, удали ся около 7 ои годины вечеромъ до готелю при ул. Фѣрманьскôй, а коли Зельонка заснувъ, выйшла Возницка за грôшми, щобы готель оплатити, до своеи матери при Цловôмъ пляцу. Тутъ тайкомъ взяла она сторожницкій топôръ свого тѣточного брата, котрый належить до сторожи огневои, и повернула до готелю, та, коли кельнеръ свѣтивъ, сховала топôръ въ лôжку а сама лягла спати. Надъ раномъ, коли Зельонка уснувъ, вхопила Возницка топôръ и вострємъ рубнула єго зъ заду въ голову, а вôдтакъ вôшла просто на полїцію и заявила: Я сповнила те, зъ чимъ вже вôдъ давна носилась; — я неразъ казала, що буду приятелькою Кобрыновои. Тымчасомъ въ готели кельнеръ побачивши, що Возницка утекла, пôшовъ пересвѣдчити ся, чи и Зельонка не утѣкъ, а увôйшовши пôдъ число, побачивъ єго въ крови, а коло него на постели топôръ. Топôръ вôднѣсъ заразъ на полїцію, а полїція пересвѣдчивши ся о станѣ здоровля Зельонки, зарядила вôдставленє тяжко скалѣченого до шпиталю; Возницку вôдставлено до суду.

Телеграмы

Вѣдень 29 грудня. Єго Вел. Цѣсарь призволивъ увôльнити совѣтника Намѣстництва, Ляскôвского, дотеперѣшного референта для адміністраційныхъ и економічныхъ справъ при краєвôй Радѣ шкôльнôй и повѣрити єму веденє староства въ Краковѣ.

Вѣдень 29 грудня. На порядокъ дневный засѣданя Палаты пословъ въ день 8 го сѣчня поставлено: Петиціи и справозданя комісіи леґітімаційнои зъ выборôвъ пословъ: Досталя, Фореґґера, Зайхерта и Борковского. — Соймы краєві въ Стиріи, Зальцбурзѣ и Гориціи вôдкрыто вчера трикратнымъ окликомъ въ честь Є. Вел. Цѣсаря. Горицкій соймъ закрыто заразъ по ухваленю провізоричного буджету.

Будапештъ 29 грудня. Magyar Ujsag доносить, що угорскій парляментъ буде дня 5-го сѣчня розвязаный престольною бесѣдою. Нові выборы розпôчнуть ся дня 28 сѣчня и скôнчать ся 6 лютого а новый парляментъ збере ся дня 18 лютого.

Митава 29 грудня. Тутешный судъ повѣтовый засудивъ властителя бôльшихъ посѣлостей бар. Гана на 4 мѣсяцѣ вязницѣ за то, що вôнъ здеръ россійскій гербъ державный прибитый надъ дверми сѣльского уряду громадского.

Берлинъ 20 грудня. Анґлійскій амбасадоръ зъ Константинополя, Уайтъ, померъ тутъ вчера на инфлюенцу.

Штокгольмъ 29 грудня. Станъ здоровля короля трохи поправивъ ся. На часъ недуги короля обнявъ реґентію наслѣдникъ престола.

Лондонъ 29 грудня. О пригодѣ кн. Хрістіяна доносять, що єго зранивъ кн. Коннавтъ выстрѣломъ зъ карабину набитого шротомъ, оденъ шротъ поцѣливъ єго въ лѣве око; раненому треба було око выймити.

Харкôвъ 29 грудня. Коло стаціи Дулівка на курско харкôвско-азôвскôй зелѣзници наѣхавъ поѣздъ почтовый на товаровый, при чôмъ покалѣчило ся чотирохъ пасажирôвъ и оденъ урядникъ.

Софія 29 грудня. Аґентія болгарска доносить, що законъ о заведеню болгарского языка у всѣхъ школахъ народныхъ въ Болгаріи, ухваленый собраніємъ на послѣднôй сесіи, буде обовязувати ажь вôдъ вересня слѣдуючого року и що сей законъ обовязує лишь тыхъ Грекôвъ, що суть болгарскими пôддаными а не самыхъ грецкихъ пôдданыхъ.

Поѣзды зелѣзничі.

Пôсля середно европейского часу (Водъ 1 жовтня 1891).

До Львова приходять:	Поѣздъ поспѣшн.	Поѣздъ особовый	Поѣздъ особовый	Поѣздъ мѣшаный
Зъ Кракова	4·03	8·50	9·28	7·15
Зъ Пôдволочискъ	2·20	7·30		3·15
Зъ Пôдволочискъ на Пôдзамче	2·08	7·01		2·38
Зъ Коломыѣ, Саніслава и Гусятына		11·22		
Зъ Букарешту, Яссъ, Сучавы, Черновець, Гусятина и Станіслава	7·23	1·22		
Зъ Сучавы, Черновець, и Станіслава		6·17		
Зъ Сухои, Хирова, Гусятина, Станіслава и Стрыя.		3·10		
Зъ Сухои, Хирова Станіслава, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя		8·31		
Зъ Пешту, Лавочного, Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станісл. и Стрыя		11·12		
Зъ Сокаля и Белзця				3·46
Зъ Равы Рускои				7·50
Зô Львова ôдходять:				
До Кракова	2·28	4·15	7·20	8·30
До Пôдволочискъ	4·11		9·50	10·35
До Пôдволочискъ зъ Пôдзамча	4·22		10·15	11·05
До Станіславов и Коломыѣ		4·48		
До Сучавы, Черновець, Станіслава, Гусятина, Ясъ и Букарешту	8·40	9·48		
До Станіслава, Черновець Яссъ и Букарешту		3·54		
До Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіслава и Гусятина Хирова и Сухои		7·48		
До Стрыя, Хирова, Сухои, и Станіслава		10·54		
До Стрыя, Станіслава, Нов. Санча, Гусятына, Ла-Лавочного, Пешту и Мункача		5·50		
До Белзця и Сокаля				8·49
До Равы Рускои				5·40

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.